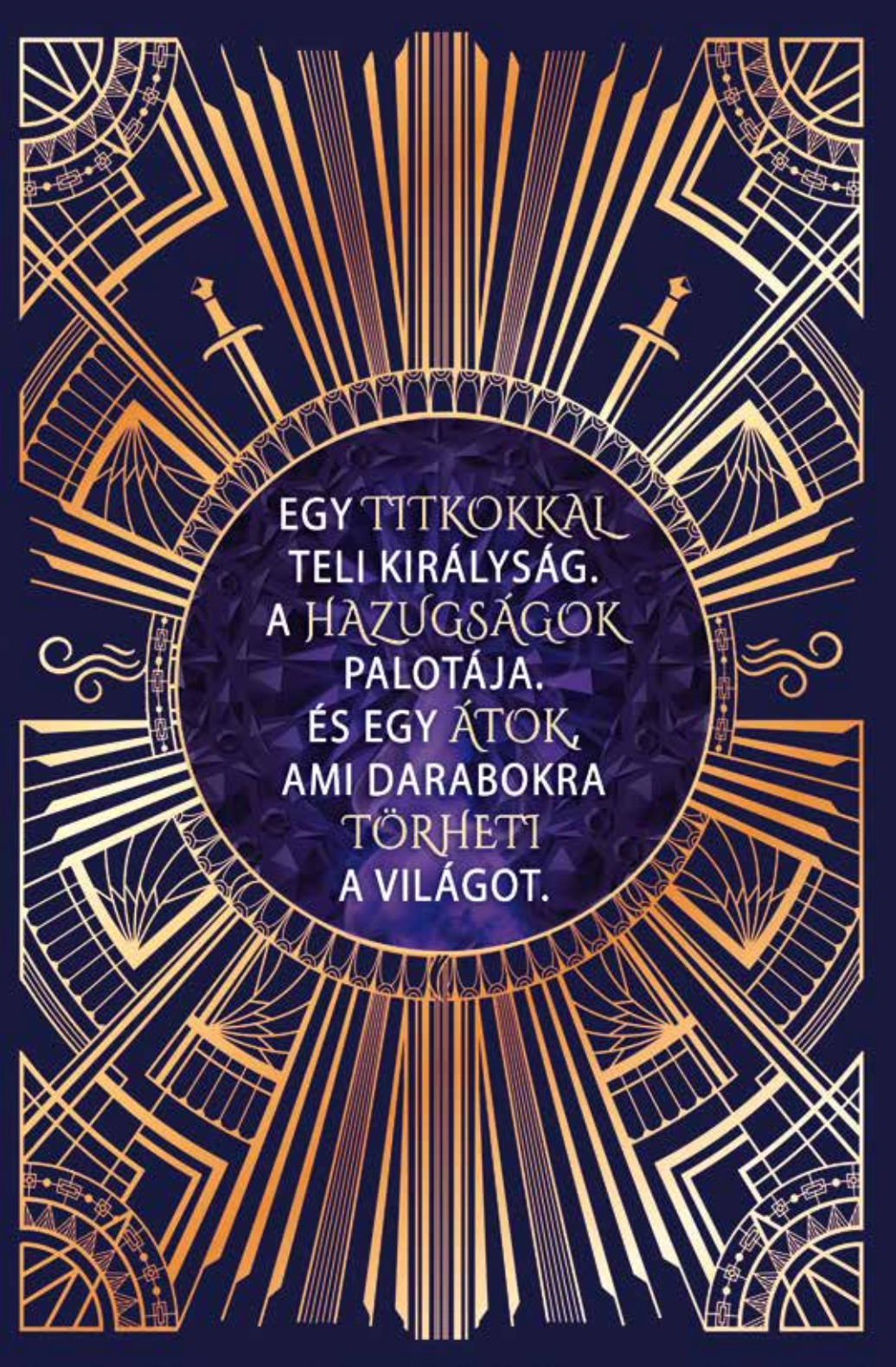

THE
HALF
KING

ÁRNYAK KÖZÖTT

MELISSA LANDERS

EGY TITKOKKAL
TELI KIRÁLYSÁG.
A HAZUGSÁGOK
PALOTÁJA.
ÉS EGY ÁTOK,
AMI DARABOKRA
TÖRHETI
A VILÁGOT.

Photo by Blake Landers

MELISSA LANDERS

egykori tanár, aki végül elhagyta az osztálytermet, hogy más világokat keressen. Büszke sci-fi rajongó, nem fél nyilvánosan viselni Leia hercegnő jelmezét – kérdezzétek meg erről a gyerekeit, akik emiatt kicsit zavarban is vannak. Az Amerikai Egyesült Államokban, Cincinnati-ben él, és legszívesebben fiataloknak ír sci-fi történeteket és romantikus fantasyket.

NAPPAL KIRÁLY. ÉJJEL ÁRNYÉK..

A Nagy Árulás mindent megváltoztatott a Szövetséges Birodalom számára. Egykoron a királyság nemesi házai fellázkodtak az istennő ellen... Aki e tettükért megátkozta elsőszülöttjeiket. A legrosszabb átkot a királyi dinasztia szenvedte el: a trónörökös nappal emberi alakban létezhet, éjjel azonban semmivé foszlik... Ám közeledik a huszonegyedik születésnapja, amikor végül örökre el kell vesznie az árnyékok világában.

Az udvarba érkező Cerise Solonnak az a sorsa, hogy az istennőt szolgálva Látnok legyen... Neki azonban nincs látnoki képessége. Valójában nincsen semmilyen mágikus tehetsége. Mégis belecsöppen az intrikával és titkokkal teli udvari életbe, aminek középpontjában őfelsége, Kian Hannibal Mortara áll: tekintete kísérteties, nyelve éles, és bosszantó módon a lehető legrosszabb pillanatokban gyorsítja fel Cerise szívverését.

Beleszeretni egyenesen elképzelhetetlen. És csak a titkok felfedésével lehet megmenteni

őt. Amire egyvalaki képes:

Cerise.

MELISSA LANDERS

THE
HAIF
KING

ÁRNYAK KÖZÖTT

— részlet —

Dream
válogatás

1.

Hozz nekem egy süldő nyulat, Cerise! Mielőbb.
Cerise meghajolt a Tisztelendő Anya előtt, azzal sarkon fordult, és az udvar túlsó végén lévő nyúlketrecek felé indult.

Könnyű, egyenletes léptekkel, sietve haladt. A klastrom-kisasszonyok soha *nem* futnak. A kanyargós úton, márványpadok és kis kápolnák labirintusán át végül elérte a nyúlketrecet. Felnyitotta a tetejét. Fűrészipor és illatos szentperje édes aromáját érezte, és megpillantotta az új almot. A kisnyulak pihentek. Zavartan, álmosan pislogtak rá, pihés fülüket hegyezték, apró rózsaszín orruk meg-megrándult. Cerise felemelte a legkisebb kölyköt, kivette a fészkeből, és a szívéhez szorította. Visszafelé megsimogatta a nyúl finom bundáját, és elmosolyodott, ahogy az állat a tenyeréhez bújt.

Az ilyen pillanatok éltették.

Ám amikor a Tisztelendő Anyához közeledett, és észrevette a pad alatt szunnyadó vastag kígyót, a léptei meg-inogtak, felhőtlen mosolya lehervadt. Közelebb húzta magához a kisnyulat. Már tudta, miért hozatta oda a Tisztelendő Anya.

– Gyere, ülj mellém! – parancsolta.

Cerise engedelmeskedett, bár lassabban, mint kellett volna. Ahogy leereszkedett a padra, egy orákulum magabiztosságát próbálta sugározni magából – hogy elfedje félelmét, mint a többi lány –, de amikor kifújta a levegőt, lélegzete megremegett.

A Tisztelendő Anya mintha meglágyult volna ettől. Kinyújtotta fonnyadt kezét, hosszú, holdacskás körmei megcsillantak a napfényben, ahogy megfogta Cerise térdét.

– Mondd el, lányom! Mit érzel ezen állat iránt?

– Gyengédséget – felelte Cerise, aztán köhécselt egy kicsit, hátha úgy tisztább lesz a hangja. – Szeretetet.

– És még?

– Ragaszkodást.

– Érzel olyan melegséget a szívedben, amely miatt meg akarod védeni?

– Igen, asszonyom. Még nagyon kicsi, újszülött. Szüksége van rám.

– Jó. Azt akarom, hogy erre az ösztönre összpontosíts. A kisnyúl élete függ ettől. – A Tisztelendő Anya másik tenyerét a szegycsontjára szorította, és éles pillantást vetett Cerise-re a főkötője alól. Kilátszott rövid, ősz haja. Háromszor vagy talán négyszer is idősebb volt a tizenkilenc éves Cerise-nél. Senki sem tudta pontosan, hány éves, és nem is merték megkérdezni. – Az együttérzés a mi szent elhivatottságunk egyik forrása. Hagyd, hogy ez vezessen, és Látni fogsz.

Cerise bólintott, mintha feldolgozná a szavakat, de ezt már vagy ezerszer hallotta. Legkorábbi emlékei között volt az a kép, amikor ezen az udvaron totyogott, és csodálta, ahogy a kamasz Látnokok gyakorolják, fejlesztik képességeiket.

Ahogy ezt csinálták, olyan könnyűnek tűnt.

– Térdelj le a földre! – A Tisztelendő Anya közvetlenül maga elé, a kőburkolatra mutatott, ahonnan csak egy karnyújtásnyira volt a pad, és az alatta pihenő kígyó. – Fogd a kisnyulat is!

A kőburkolat szélei élesen Cerise bőrébe nyomódtak, ahogy elfoglalta a kijelölt helyét, de alig vette észre ezt a kel-

lehetlenséget. Túlságosan elterelte a figyelmét a kígyó. Már ébren volt, villás nyelvét nyújtogatta a levegőbe. A kisnyúl mintha veszélyt érzett volna, apró szíve az angyalszárnyaknál is gyorsabban vert Cerise tenyere alatt.

– Most pedig... – A Tisztelendő Anya hátranyúlt, kis drótketrecet vett elő, és letette a padlóra, közvetlenül Cerise elé. Körülbelül két arasznyi széles és mély volt, felülről nyitható. Az elülső fal mentén hat lyuk volt, egymástól egyenlő távolságra. Elég nagyok, a vipera könnyedén bejuthat rajtuk, de túl kicsik ahhoz, hogy a nyúl elmenekülhessen. A lyukak a kígyó felé néztek, egyenes utat biztosítva neki a hat bejárat-hoz. – Helyezd a nyulat a ketrecbe.

Cerise engedelmeskedett.

– A kígyó be fog menni a ketrecbe – mondta a Tisztelendő Anya. – A hat elülső lyuk valamelyikén át. Nem a tetején keresztül. Tudom, mert a kígyó egyszerű lény, és én látom, melyik utat fogja választani. Csukd be a szemedet, tisztítsd meg elméd, és te is Látni fogod. Gondolkozz: ha helyesen mutatsz rá arra a bejáratra, amelyet a kígyó használni fog, megkímélem a nyuladat.

A Tisztelendő Anya nem beszélt a másik lehetőségről, de az fullasztóbban terjengett a levegőben, mint a por.

Mielőtt Cerise felkészülhetett volna, a kígyó lassú, rágadozó kúszásba kezdett. A mozgás felfedte a hátán az egymásba fonódó vörös mintákat. *Parlagi lángszárnyú*. Ha lenne is gyötrelmesebb módja a halálnak, most nem jutott eszébe. Erősen lehunyta a szemét, és a mellkasában gomolygó melege összpontosított: befogadta a ragyogást, szorosan magában tartotta, de hirtelen aggodalom bizsergett fel benne.

Melyik utat választja a kígyó?

Csak sötétség volt a szemhéja mögött.

Újra megpróbálta lelki szemei elé idézni a választ. *Melyik utat?*

Semmi. Még a jóslás erejének pislákolása sem suhant át rajta. Éppen kifújta a levegőt, próbálta megnyugtatni az idegeit, amikor olyasmi történt, amitől megfagyott benne a vér.

A kisnyúl sikoltozni kezdett.

Cerise rémülten nyitotta ki a szemét. Soha nem hallott még nyulat sikítani. Nem is tudta, hogy lehetséges. Hátborzongató hang volt, hasonlított az emberi érzelmek kifejeződéséhez, könnyen össze lehetett téveszteni egy gyermek kiáltásával. A kisnyúl még hangosabban sikoltzott, ahogy a közeledő kígyót figyelte, majd hisztérikus pánikban többször is nekiugrott a drótfalaknak, apró teste csattanva ütközött az akadálynak.

– Meríts az együttérzésedből – mondta a Tisztelendő Anya.

Cerise újra összpontosított, és nemcsak az együttérzésére támaszkodott, hanem minden kavargó érzelmére. Olyan erősen koncentrált, hogy attól félt, megszakad az erőfeszítéstől. Izzadság ütközött ki a testén, megborzongott. Lecsendesítette tudatát, és kinyitotta a szívét. Miután ez nem működött, csendben könyörgött az istennőhöz.

Melyik utat választja?

Bármennyire is próbálkozott, lelki szemeivel nem látta a kígyót. A kisnyúl sikoltott. Halálsikoly. A kígyó bedugta a harmadik legalacsonyabb lyukon a fejét, és hátrahúzódott. Támadni készült.

Cerise pontosan abban a pillanatban dugta be a kezét a ketrecbe, amikor a kígyó támadott. Két tüéles fog mélyedt az alkarjába. Nem voltak szavai a fájdalomra, amit érzett. Teli torokból üvöltött, a tüdeje mélyéről tört fel a hang. Nem érdekelte a hírneve, és az sem, mit gondolnak mások, hogy a klostromkisasszony így ordít. Hadd vigye el Shiera istennő: a halál megváltás lenne. Mintha tűz forralta volna fel a vért az ereiben. Égett hús szaga töltötte meg az orrlyukait. Arra számított, az ujjai lángba borulnak, de nem tört ki belőle a tűz, hanem a hőség belülről erősödött, intenzitása megduplázódott. Foltok táncoltak a szeme előtt.

A következő pillanatban a Tisztelendő Anya mellette termett, gyógyító erejével próbálta semlegesíteni a mérget. A vér vékony pataokban folyt a sebekből, a földre csepegett, ott bordó tócsába alvadt. A kígyó a vértócsa mellett hevert.

Vagy álomba tekeredett, vagy halott. Cerise nem tudta volna megmondani, él-e vagy sem. A méreg elhagyta az ereit, magával vitte a tüzet, a fájdalom visszahúzódott, de Cerise még azután is az inge ujjába zokogott.

– Uralkodj magadon – dorgálta a Tisztelendő Anya. A sarkára támaszkodva guggolt, és megrázta a fejét. – Nos, ezt biztosan nem láttam előre. Ismét összezavartál. Nem tudom, mit tegyek veled.

– Igyekszem, kegyelmes asszonyom. Ígérem... – Cerise hirtelen hallgatott el, mint aki csak levegőt vesz, de nem volt már mit mondani.

Mindketten tudták az igazságot, és ami még fontosabb, azt is, ez mit jelent. A papok a mágia egyedüli művelői. A Látnokok orákulumok, akik megjövendölték a jövőbe vezető utakat. Egy maroknyi kivételes Látnok, mint például a Tisztelendő Anya, a gyógyítás tehetségének áldásával élt. Cerise egyetlen képessége azonban az volt, hogy képes összezavarni mentorait.

A Tisztelendő Anya a kövezett padlóra fordította a figyelmét, és gyógyító energiájával elválasztotta a mérget a vértől. A tócsa két folyékony gömbre oszlott, az egyik sárga, a másik vörös. Ezt addig folytatta, amíg a méreg tiszta gyönggyé változott. A vérnek nincs ára, de a méreg túl értékes, különösen amikor a pletykák közelgő háborúról suttoznak. A méreg fegyver, és védekezésre használják.

– Ne csüggedj! – A Tisztelendő Anya hangjából hiányzott a *remény*. – Még van időnk.

Három telihold. Ennyi ideje van Cerise-nek, amíg húszéves lesz, és megünnepli az Elhívás Napját. Ez az utolsó alkalom arra, hogy tehetsége – feltéve, ha létezik – megnyilvánulhasson. Ha addigra nem kapja meg a Látás képességét, akkor már soha nem is fogja. Ugyanez vonatkozik minden másodszülött gyermekre, akiket az istennő szolgálatába adnak. De a tizenkilenc év alatt, amit Cerise a templomban töltött, soha nem találkozott olyan Látnokkal vagy pappal, aki ilyen sokáig várt volna tehetsége megmutatkozására. Neki

nagy valószínűséggel nincs ilyen képessége. Mihez kezdjen? Nemesi származású hölgyeknek nem sok lehetőségük van, másodszülettként pedig törvény tiltja, hogy férjhez menjenek. A templom meg fogja tartani, de csak szolgálólánként. Megborzongott, amikor elképzelte, ez hogyan nézne ki: főznie és takarítania kellene az orákulumokra. Meg fog öregedni, az életkor előrehaladtával egyre sorvad, miközben az orákulumok örökké fiatalok maradnak, és lehetőségek sora áll előttük.

Az idő el fogja felejteni őt. Talán ő is elfelejti saját magát.

Halk cipőkopogás hallatszott a templom északi bejárata felől, szolgál közeledett feléjük, áthaladt az udvaron. Egyszerű, szürke ruha volt rajta, amelyet a tehetség nélküli másodszülettek viselnek. Ez az ember valaha arról álmodozott, hogy pap lesz? Arról a változásról fantáziált, amit a varázseréjével elérhet a világban? És vajon az Elhívás Napján neki is annyira összetört a szíve, amennyire az övé fog majd három hónap múlva?

– Kegyelmes asszonyom – hajolt meg a Tisztelendő Anya előtt. – Tanítványát a Solon család a látogatói szobában várja.

Cerise meglepetten pislogott. Mit keresnek itt a szülei?

Az előző holdciklusban már egyszer meglátogatták. Nem számított arra, hogy az Elhívás Napjáig visszatérnek.

– Vezesse a Solon családot a kerti szobába, és kínálja meg őket egy tálca frissítővel. – A Tisztelendő Anya felemelte a kezét, Cerise vérfoltos ruhájára mutatott. – A lányuk nem sokára eleget tesz a hívásnak, amint szalonképessé tette magát.

– Igenis, úrnóm.

– Vigye ezt el a fegyvertárba – biccentett a parlagi lángmotolla összegyűlt mérgére –, a vért pedig az áldozati oltárhoz.

– Azonnal, asszonyom.

Miután a szolgál megtöltött két fiolát, és elsétált, Cerise megkockáztatott egy pillantást a Tisztelendő Anyára.

– Mit fog mondani nekik, kegyelmes úrnóm?

– Az igazságot, Cerise. És biztosan szívesebben hallanák tőled.

De nem ez volt a helyzet. A szülei a legkevésbé az igazságot akarták hallani.

– Most menj, és öltözz át. – A Tisztelendő Anya valami meleget, puhát adott Cerise kezébe. A kisnyulat. Az állat elcsendesedett. Túlságosan is.

– Nyugodj meg! – szólt a Tisztelendő Anya éles pillantással. – Életben van. A szívét nagyon megviselte ez a megpróbáltatás. Tedd vissza az ólba, ahol kipihenheti magát.

Cerise megsimogatta a nyuszi hosszú fülét.

– Túléli, kegyelmes asszony?

A Tisztelendő Anya azonban válasz helyett egy vércseppet szemlélt a kőburkolaton a ketrec közelében. Cipője orrával elsúrolta a cseppet, és megismételte az utasítást:

– Most menj, és öltözz át!

2.

Cerise a második emeleti szállításától ereszkedett le a márványlépcsőn. Tiszta ruhát vett fel, arcot mosott, a karjait is lesúrolta. Ragyogott. Végigsimított redős szoknyáján, a finom színátmenetet csodálta. A vállánál teljesen fehér volt, a szegélyénél már éjfekete. Az árnyalatok olyan természetesen keveredtek, hogy nem tudta megmondani, hol végződik az egyik, és hol kezdődik a következő szín. Mint minden ruhájában, ebben is a Látnok növendék státusza tükröződött. Kevésbé díszes, mint a Tisztelendő Anya aranyszálakkal díszített öltözéke, de finomabb, mint egy szolgál szürke vászonruhái. A szaténszövet olyan sima volt, mint az üveg, és minden mozdulatnál susogott.

Leginkább azonban azt szerette, amit az árnyalatok képviseltek: az egyensúlyt a sötétség és a fény között. Mint maga Shiera istennő.

Cerise rettegett attól a naptól, amikor majd le kell mondenia erről a ruháról.

Amikor leért a lépcsőn az átriumba, balra pillantott, a kerti helyiség felé, és megfeszült a válla. Nyugtató légzőgyakorlatokat végzett: egyik lassú lélegzetvétel a másik után, és miközben izmai kilazultak, felnézett a kupolás mennyezetre,

ahol olajfestékekkel készült, élénk falfestmények mesélték el népe történelmét.

Az első jelenet Shiera istennőt ábrázolta, ahogy négy szárazföldet teremt, és mozgásba hozza a világot a Nap körül. Az a négy föld, Calatris, Mortara, Solon és Petros hordoz minden ismert életet. Mindegyik felett az azonos nevű dinasztia uralkodott. Ami Shiera istennőt illeti, senki sem ismerte valódi formáját. Egyetlen egyszer tett látogatást az emberek világában, ezer évvel ezelőtt, a Nagy Árulás idején, és az abból az időből származó beszámolók nagyon változatosak. Egyesek vad szépségként ábrázolták, karja, lába csatára termett, arca pedig két egyenlő részre oszlik: az egyik fele sugárzóan jóságos, a másik eltorzult a dühtől. Cerise előszeretettel képzelte ilyennek az istennőt, bár ha túl sokáig nézte, a sötét felétől kirázta a hideg.

Borzongás futott végig rajta, inkább elfordult.

Átsuhant az átriumon a szomszédos kerti helyiség felé. Holdvirágok édes illata üdvözölte, mielőtt elérte volna az ajtót. Odabent átnyomakodott a párafelhőn, és végre meglátta a szüleit. Bársonydíványon ültek, kezükben teáscsésze. Barna hajuk, ami majdnem ugyanolyan árnyalatú volt, mint Cerise-é, beszélgetés közben majdnem összeért. Felnéztek, és Cerise tétován mosolygott rájuk.

– Drágám! – kiáltotta az anyja, azzal letette a teáscsészéjét a tálalóasztalra, és selyemsimaságú karjait széttárva lépkedett előre. Borostyánszínű szeme, amelynek színét Cerise is örökölte, olyan izgatottan ragyogott, hogy Cerise majdnem megfeledkezett aggodalmairól. Legalábbis addig, amíg véget nem ért az ölelés, és az anyja némán, szemöldökét kérdőn felvonva elhúzódott.

– Semmi sem változott – ismerte el Cerise.

Az anyját hirtelen a padló kezdte érdekelni, a kövezetet szemlélte. Az apja rá sem nézett. Csalódottságuk olyan sűrű volt, mint a párával telített levegő.

Az apja zavartan köhécselt, még mindig nem nézett rá.

– Rengeteg idő van még, drágám!

– Ezt mondja a Tisztelendő Anya is – mondta Cerise.

– Nos, ebben tökéletesen igaza van – hallatszott egy új hang, és egy hölgy lépett elő a hátsó fal közelében álló, szőlővel borított rács mögül. Magas és karcsú nő volt, selyemruhában. Fátylat viselt, amely teljesen eltakarta az arcát és a haját.

– Évek óta ezt mondom neked.

Cerise csodálkozva nézett rá.

– Nina!

A templomi szabályokat sutba dobva, Cerise a nővérehez rohant, két karját a nyaka köré fonta, és olyan önfeledten ölelték egymást, hogy közben a rácsnak ütköztek. Úgy tűnt, Nina ezt egyáltalán nem bánja. Még szorosabban húzta magához a húgát.

– Hiányoztál – súgta.

– Nekem is hiányoztál – mondta Cerise a fátyol másik oldalán.

Most már megértette, miért jöttek a szülei: Nina látogatóban volt náluk. Egyikük sem találkozott Cerise nővérel tavaly tavasz óta, amikor férjhez ment egy gazdag negyedikszülött calatrisi úriemberhez, és az ő birtokára költözött.

– Meddig vagy itt? – kérdezte Cerise.

– Elég sokáig, hogy még egyszer meglátogassalak, mielőtt elmegyek – felelte Nina, és hátralépett. – Most pedig hadd nézzelek meg alaposabban!

– Én meg hadd nézzek rád. – Cerise a nővére fátylát készült felemelni, de amikor Nina megmerevedett, Cerise hátrapillantott, meg akart bizonyosodni róla, a családjuk egyedül van.

– Senki sem fogja meglátni.

– Rendben – sóhajtott fel Nina. – De csak egy pillanatra.

Cerise izgatottan libbentette fel a fátylat, majd azonnal elfelejtett lélegezni. A vére megszilárdult, szavak ragadtak a nyelvén. Csak nézte és csodálta nővére arcának hibátlan körvonalait. Nina mindig is *lenyűgöző volt*. Az apjuk gesztenyebarna haját és smaragdzöld szemét örökölte, de ezeket a testi jegyeket úgy viselte, hogy lehetetlen volt nem bámulni. Nináról senki sem tudta levenni a szemét, és senki sem tudott ellenállni neki.

Ez az elsőszülöttek átka.

Nem mintha a pusztító szépség nagy szenvedésnek tűnt volna. Azt is pletykálták, a Solon család elsőszülött tagjai mind szerencsétlenek a szerelemben, bár ezt talán a legtöbb emberről el lehet mondani. Akárhogy is, Nina úgy érezte, a megjelenése csak bajt okoz, mégis, a Solon vonzerő minden bizonnyal jobb, mint a Petros vérszomj vagy a Calatris delírium. Ezekben a családokban az elsőszülöttek lelkesen cserélnének Ninával. Ráadásul ott van a Mortara átok. Az övék igazán hátborzongató.

– Ennyi éppen elég. – Nina hagyta visszahullani a fátyol szövetét az arca elé.

Cerise tiltakozott, mire az anyjuk közbelépett.

– Gyertek, és üljetek le mindketten. A Tisztelendő Anya hamarosan itt lesz.

Mintegy végszóra, kelmesuhogás hallatszott, majd a következő pillanatban a Tisztelendő Anya könnyeden lépett be a szobába, arcán azzal az udvarias mosollyal, amelyet a nemesség tagjai számára tartott fenn. Fő Látnokként magasabb rangú volt, mint Cerise apja, de a nemesi családoknak mély zsebük van, és a templom működése nem biztosítható csupán az adókból.

– Üdvözöllek benneteket – mondta a Tisztelendő Anya. – Shiera istennő fénye ragyogjon rátok!

Mindenki lehajtotta a fejét, és válaszul azt skandálták:

– És haragos tekintetét fordítsa el tőled.

Cerise a szülei között ült a díványon, Nina a Tisztelendő Anyával szembeni széken. Amikor mindenki letelepedett, Cerise várta a szokásos jelentést a fejlődéséről, illetve annak hiányáról. Amikor azonban a Tisztelendő Anya kinyitotta a száját, és szólni készült, nem szavak áradtak ajkáról, hanem fájdalmasan felhördült. Testtartása meggörnyedt, két keze az ölébe hullott, feje előrebillent.

Cerise kinyújtotta a karját a szülei előtt.

– Ne nyúljatok hozzá – figyelmeztette őket. – Megtörnétek a transzállapotot.

– Ez nem egy közönséges transz – suttogta Nina, ahogy a fő Látnok remegni kezdett.

Ninának igaza volt. Bármilyen erő, amely elég intenzív ahhoz, hogy megremegjen tőle a Tisztelendő Anya, az biztosan kinyilatkoztatás, hihetetlenül ritka ajándék. Cerise születése óta a templomban lakott, és csak kétszer volt szemtanúja a jelenségnek. A folyamat kényesebb, mint egy szappanbuborék: elég egy téves mozdulat, és a spirituális kapcsolat szét pattan.

A Tisztelendő Anya reszkető lélegzetet vett, és olyan torokhangon szólalt meg, amitől Cerise karján felállt a szőr.

– Miképpen fent, azonképpen alant is. A láng, amelyet el akarsz fojtani, felemészt téged.

Cerise előrehajolt, alig várta, hogy többet halljon, anyja azonban megragadta a kezét, és szinte szétroppantotta a csontjait, olyan erősen szorította.

Cerise kicsavarta a csuklóját az anyja kezéből. A szülei elsápadtak. A kinyilatkoztatást ijesztő nézni, különösen, ha először lát ilyet valaki.

– Ne féljetek! – suttogta.

Amilyen hirtelen elkezdődött a transz, olyan hirtelen véget is ért. A Tisztelendő Anya felült a székében, a mellkasa megremegett, és a szeme olyan érzelemtől nyílt tágra, amelyet Cerise nem tudott megfejteni. A Tisztelendő Anya mindig is tökéletesen fegyelmezett volt, különös volt bármilyen érzést látni az arcán.

– Asszonyom – szólt Cerise. – Jól van? Hívjak gyógyítót?

A Tisztelendő Anya furcsán nézett rá, tekintetével alaposan végigpásztázta Cerise vonásait, mint egy festőművész, aki memorizálja a tünékeny látványt.

– Kegyelmes asszony? – ismételte Cerise.

– Jöjj – parancsolta a Tisztelendő Anya, és intett Cerisnek, hogy kövesse a kijárat felé. Azzal felállt a székéből. – Kérem, maradjanak itt, és élvezzék a frissítőket. Cerise és én hamarosan visszatérünk.

A szülei zavart pillantást váltottak, de nem szóltak semmit.

Cerise követte a Tisztelendő Anyát a kerti szobából a szomszédos átriumba.

– Kegyelmes asszony, jól van?

– Ó, maradj csendben! – utasította a Tisztelendő Anya. – Gondolkodnom kell.

Cerise összeszorította az ajkait. Nem kellett volna kérdeznie, jobb lett volna egyszerűen gyógyítót hívni. Ha most megidézne egyet, azzal az engedetlenség bűnébe esne, eltiltanák a vacsorától, be sem léphetne a refektóriumba.

– Figyelj rám! – mondta a Tisztelendő Anya. – Van egy ajánlatom a számodra.

Cerise erre lehajtotta a fejét. Eddig mindig csak parancsokat kapott, ajánlatot, lehetőséget soha.

– Itt maradhatsz velem a templomban – mondta a Tisztelendő Anya. – De szerintem nem ez a te helyed. Ma megtudtam, hogy a legidősebb és legmegbízhatóbb szolgám meghalt. Úgy gondolom, az a hivatásod, hogy a helyébe lépj a templom küldötteként, őfelsége, Kian Hannibal Mortara udvarában.

– A félkirály? – kiáltotta Cerise. Azonnal felforrósodott az arca. Nem lett volna szabad ilyen vulgáris becenéven szólítania. – Úgy értem, *a* király?

– Van még király rajta kívül? – tréfálkozott a Tisztelendő Anya.

Nem, nincs más. Ezért áll a Szövetséges Birodalom a háború szakadékanak szélén. A király a dinasztia utolsó túlélő tagja, és minden pap az ő szolgálatára kötelezett. Ugyanakkor elsőszülött nemes, és magában hordozza a vérvonala átkát. Minden este, napnyugtakor árnyékká változik. Majd hajnalonként újra egészséges férfivé lesz. Egyszer azonban el fogja veszíteni a nappali óráit is, és örökre eltűnik, mint az összes Mortara elsőszülött. Amikor ez megtörténik, a Szövetséges Birodalom uralkodó nélkül marad, és erre még nem volt példa a feljegyzett történelemben.

– De miért én? – kérdezte Cerise. – Nem értem.

Összerezzen, miközben mondta, várta az elkerülhetetlen feddést.

De nem következett megintés. A Tisztelendő Anya tizenkilenc év után először tűnt aggódónak és megtörtnek, mintha láthatatlan csatát vívott volna magában. Határozatlansága jobban megijesztette Cerise-t, mint a kegyelmes asszony korábbi dührohamai.

A Tisztelendő Anya végül halkan beismerte:

– Többet láttam, nem csak a királyhoz küldött követünk halálát. Előre láttam, hogyan lehet vége az átoknak.

Cerise alig kapott levegőt.

– Ez maga a csoda, úrnőm!

– Nem, nem az! – csattant fel a Tisztelendő Anya. Körbepillantott, mintha meg akarna győződni arról, hogy senki sem figyeli őket. – Még nem. Diszkréten kell kezelnünk ezt a témát. Az eredmény eléréséhez keskeny út vezet, a hajszálnál is keskenyebb. Az átok megtöréséhez az istennőt szent próbákkal és áldozatokkal kell megbékíteni.

– *Miképpen fent, azonképpen alatt is* – ismételte Cerise. – *A láng, amelyet el akarsz fojtani, felemészti téged.* Ezt értette láng alatt? Ez az egyik szent próbatétel?

– Nem tudom – szusszant a Tisztelendő Anya. – Semmit sem láttam tisztán. A jövő részletei elhomályosodnak, mert az útja összefonódott a tiédde.

Cerise szeme tágra nyílt.

– Az enyémmel?

– Igen. És most jobban összezavarsz, mint valaha.

– De...

Cerise megrázta a fejét. Ennek semmi értelme sincs. Valahogy mégis megzavarta a Tisztelendő Anya látomását? Még ha orákulumként tényleg teljes kudarc is, és sosem lesz belőle Látnok, arra biztosan nincs hatalma, hogy befolyásolja a Tisztelendő Anya látomását.

Vagy mégis?

– Valami rosszat tettem? Valamit rosszul csináltam?

A Tisztelendő Anya felvonta a szemöldökét.

– Te mondd meg, Cerise. Így lenne?
– Nem, asszonyom. – Bár ez nem volt *teljesen* igaz.
– Akkor nincs miért aggódnod. Az istennő kegyelméből nagyon tiszta látomásom volt rólad.

Cerise felélénkült.

– A látomásomban – suttogta a Tisztelendő Anya – a palotában voltál, íróasztalnál ülve olvastad a jegyzeteket meg a naplót, amit az egykori követ hagyott hátra. Készültél a hivatásodra... megjegyzem, elég kötelességtudóan.

Cerise várt, szeretett volna még többet hallani, de úgy tűnt, ezzel vége is lett. Minden tőle telhetőt megtett, hogy elrejtse csalódottságát. Remélte, a látomás valami izgalmasat tár fel, vagy legalább segít neki megérteni, miért keresztezte ez a „keskeny ösvény” az ő útját.

– Csak ennyit kell tennem, kegyelmes asszony? Ez az egyetlen szerepem az átkok megtörésében? Követnek kell lennem?

– Hogyhogy „csak ennyit”? – ismételte meg a Tisztelendő Anya, komor pillantást vetve rá. – Teljesen elveszítetted az eszed?

Ó, *ne*. Rosszat mondott. Megint.

– Elfelejtetted, mire tanítottunk? – kérdezte a Tisztelendő Anya. – Az út minden eleme, egészen az utolsó rovarig, kritikus a feladat teljesítéséhez. Talán csak akkor értjük meg, mi a rovar szerepe, amikor a jövő már bekövetkezett. Egy darázs megcsíphet egy vadállatot, aki emiatt a vadász elé fut, a vadász lelövi, és így táplálékot biztosít több tucat embernek, akik egyébként éhezhettek volna. A követségi feladatok arra ösztönözhetnek téged, hogy feltárj valami kritikus részletet, új szövetségest szerezz, vagy olyan felfedezést inspirálj, amely az átkok megtörését eredményezi. Bármilyen legyen a szereped, az nem fontosabb, és nem kevésbé fontos, mint a darázsé. Szóval, hogy merészeled azt kérdezni tőlem, hogy „*csak ennyi?*”

Tíz nap tüze perzselte Cerise arcát.

– Sajnálom, úrnőm. Nem úgy értettem...

– Ó, kímélj meg a kifogásaidtól! Csak feldühítesz.

Cerise egyáltalán nem akart új kérdést feltenni, de nem volt más alternatíva. Felemelte a kezét, mint egy fiatal, aki engedélyt kér egy számára tiltott terület meglátogatására, és gyűlölte magát ezért. Ha meglenne benne a Látás képessége, akkor enélkül is tudná a választ.

– Kérem, kegyelmes asszony...

– Mi az már megint?

– Megkérdezhetem, mit várnának el tőlem, mint követőtől? Mi lenne a feladatomban?

A Tisztelendő Anya bólintott.

– Semmi olyasmi, amire ne lennél képes. A feladataid közé tartozik részt venni a királyi találkozásokon, tanácsot adni a hit dolgaiban, az istennődet megfelelően képviselni és klastromkisasszonyhoz méltóan viselkedni.

Ez nem segített tisztázni a feladatokat. Cerise az utolsót kivéve nem tudta elképzelni, valójában mit kell majd csinálnia. Azt tudta, hogyan kell klastromkisasszonyhoz méltóan viselkedni. Legalábbis többnyire.

– Szóval? – kérdezte a Tisztelendő Anya. – Elfogadod a megbízást?

Cerise próbálta elnyomni a mellkasában támadt félelmet. Nem mondhat *nemet*, ha van rá esély, bármilyen csekély is, hogy az udvarban betöltött szerepének köszönhetően végre véget érhet több ezer évnyi szenvedés. Fogalma sem volt, hogyan kell követnek lenni, de az elődje jegyzeteket és napló-bejegyzéseket hagyott hátra eligazításként. Ez jó kiindulópont.

– Igenis, kegyelmes asszony.

– Jó. Van még egy dolog. – A Tisztelendő Anya közelebb hajolt. – A látomásomban az istennő ellenségeit éreztem. Névtelen, arctalan férfiak, akik hamis bálványokat szolgálnak. Lehet, hogy nem könnyű felismerni őket. Ezért nagyon vigyázz, kiben bízol meg. Akár még belül is...

Elhallgatott, mintha fontolóra venné a szavait.

– Min belül?

– Akár a saját Rendünkön belül is – súgta a Tisztelendő Anya alig hallható hangon. – Vannak az istennőnek túlbuzgó szolgálói, akik úgy hiszik, az engeszteléshez csak a szenvedésen keresztül vezet út. Talán nem akarják, hogy a nemesi házak szenvedése véget érjen. A látomás töredezett és hiányos volt. Azt nem tudtam felismerni, mi az istennő akarata, de határozottan azt láttam, hogy van esélyünk rá. Meg kell védenünk ezt a törékeny dolgot. Érted, amit mondok?

Cerise-nek nem volt szüksége a Látás képességére, pontosan tudta, milyen papokra utal a Tisztelendő Anya. A legtöbb pap nyugodt és kedves. De vannak másfajta is: éles, rideg tekintetű férfiak, akik mintha semmit sem élveznének jobban, mint rajtakapni és megbüntetni az újoncokat, akik akár akaratlanul is megszegnek valamilyen szabályt. Eddig is mindent megtett, hogy elkerülje ezeket a papokat. És amíg az istennő akarata egyértelművé válik, szent kötelessége megvédeni a látomást, ahogy a kisnyulat is megvédte.

– Igenis, asszonyom.

– Senkinek ne beszélj a kinyilatkoztatásról, amíg nem tudod, kik a szövetségeseid.

– Igenis, asszonyom. Mikor kell indulnom?

– Azonnal. Hintót rendelek, ami elvisz a kikötőbe. Mortarába több napig tart az út, egy pillanatot sem késlekedhetünk. Menj, és búcsúzz el a családotól. Kirendelek egy csapat szolgát, segítenek pakolni.

Azonnal? Cerise összerándult. Ez az egész túl gyorsan történt.

Kábultan tért vissza a kerti helyiségbe, hogy megossza a hírt a családjával. Alig fogta fel, mit is mond nekik. Amikor elhallgatott, senki sem válaszolt. A szülei dermedten ültek, szájuk tátva maradt a csodálkozástól. Nina arckifejezését elrejtette a fátyol, de ő is mozdulatlanul merevedett. Cerise megértette a megdöbbenésüket. Maga is hasonlóképpen érzett. De arra számított, a családja némi izgalommal fogadja majd a hírt, vagy legalább büszkeség tölti el őket a hirtelen felemelkedésétől.

– Tudom, nem érdemlem meg – folytatta. – De a királyi udvarban szolgálni nagy megtiszteltetés.

Az anyja pislogott, mintha álomból ébredt volna.

– Ó, drágám, természetesen megérdemled ezt a megtiszteltetést, és még ezer ilyen. A király szerencsés, mert mellette leszel. Mi csak...

– Aggódunk – fejezte be az apja.

– Így van – erősítette meg az anyja. – A templom a legbiztonságosabb hely számodra.

– *Bárki számára* – vágott közbe az apja.

– Igen, bárki számára – értett egyet az anyja. – És elég közel van hozzánk, hogy meglátogassunk.

– A palota túl messze van – mondta az apja. – Itt kellene maradnod.

Cerise megrázta a fejét. A döntéshozatal ideje lejárt.

– El kell búcsúznom. A Tisztelendő Anya azt mondta, azonnal indulok.

Sűrű csend állt be köztük, pillantások cikáztak. Aztán az anyja mosolyt erőltetett magára, és megpaskolta a párnázott kanapét maga mellett. Cerise leült a szülei közé, az anyja a selyemretiküljéből elővett valamit.

– Fogadd el ezt. – Nina egy sima, lapos korongot nyomott Cerise tenyerébe. – Apádnál van a másik. Ezt használva tudsz majd beszélni velünk a távolból.

Cerise rápillantott a tárgyra. Szívmutató tükör, amit távol lévő szerelmesek szoktak titkos beszélgetésekre használni. Még soha nem volt ilyenje, de tudta, hogyan működik. Felemelte a tükröt, és meglátta apja zsebének barna bélését. Aztán láthatóvá váltak az ujjai és az arca, ahogy előhúzta a tükröt, és mosolygott, de ez a mosoly nem érte el a szemét.

– Soha nem engedték, hogy ilyen használj – mondta az apja az üvegbe. – De most, hogy nem a templomban fogsz élni...

Cerise nem is hallott semmit azon kívül, hogy *nem a templomban fogsz élni*. El sem tudta képzelni. Könnyebb lenne azt elképzelni, milyen érzés valaki más bőrét viselni. Csak akkor hagyta el a templom területét, ha a piacra ment. Most

egy teljesen más földre utazik. Életének egy része véget ért, és még csak nem is látta előre.

Nedvesség homályosította el a látását.

– Ezt ne – parancsolta Nina, aki olyan sokáig hallgatott, hogy Cerise majdnem elfeledkezett róla. – Anya, apa! Elbúcsúzhatok Cerise-től négyszemközt?

A szüleik bólintottak, és kimentek az átriumból.

– Hallgass rám, mert nincs sok időnk – mondta Nina, amikor leült Cerise mellé a díványra. A dekoltázsa alá nyúlt, aranyláncot vett elő, áthúzta fátylán, teljesen kiszabadította. A láncon torz, megfakult láncszem lógott, mintha valaha gyűrű lett volna. – Azt akarom, hogy viseld ezt. Védelvező ereje van.

Cerise fogta a láncot, megvizsgálta az ütött-kopott medált. Kevés tapasztalata volt varázserejű ereklyékkel, de ezen semmi nem tűnt különlegesnek.

– Mi ez?

– Nem mondhatom meg.

– Miért?

– Mert bizonyos varázslatokat titkok működtetnek. Most pedig vedd fel!

– De hogyan hat?

– Ne törődj vele. – Nina türelmetlenül átvette a láncot a húga nyakán, majd a kezét bedugta Cerise templomi ruhájának magas dekoltázsa alá, és a keblei közé próbálta illeszteni a csúnya medált.

– Nina! – Cerise elcsapta nővére kezét.

– Szentséges vészmadár! Cerise! Nekem is pont ugyanilyen.

– Ez nem jelenti azt, hogy megérintheted az enyémet!

– Rendben – emelte fel a kezét Nina. – Csak ígérd meg, hogy soha nem fogod levenni.

– Még fürdéskor sem?

– Még akkor sem. És nem láthatja meg senki. Sem a király, sem a papjai, sem a Tisztelendő Anya. Senki.

– Mi a helyzet anyával és apával?

Nina felhajtotta a fátylát, megmutatta az arcát. Cerise ebből tudta, hogy a nővére komolyan gondolja.

– Senki. Ígérd meg nekem!

Nina szépségének ködében elveszve, Cerise egyszer csak kimondta:

– Megígérem.

Nina abban a pillanatban eresztette le a fátylát, amikor a Tisztelendő Anya visszatért a szobába.

– Gyere, Cerise! – parancsolta. – A hintó előállt.

– Máris? – Cerise a hálósobája irányába pillantott. Több holmija volt, mint amennyit egy szolga ennyi idő alatt összecsomagolhatott.

– Minden készen áll. Most pedig gyere, lányom! Ne kelljen újra kérnem!

– Igenis, úrnő!

Ahogy Cerise kiment a kerti helyiségből, a poggyásza már ott várta, és eszébe jutott egy gondolat. Azon tűnődött, a szolgálak milyen ruhát csomagoltak neki. Továbbra is a Látnok novícia ruhát fogja viselni? Vagy kezdő orákulum öltözetet kap? Esetleg a király elvárja tőle, hogy ugyanolyan selyemruhát viseljen az udvarban, amelyet az anyja és Nina visel? Egyik szerep sem illik hozzá. Cerise nem orákulum – legalábbis nem gondolja magát annak –, és másodszülött státusza azt jelentette, hogy az istennő szolgálatába tartozik, nem az emberek világába.

Mi most a státusza?

Ezt is meg akarta kérdezni, de már így is túlságosan próbára tette a Tisztelendő Anya türelmét olyan komolytalan téma felvetésével, mint a ruházat. Így hát csendben maradt, és búcsúcsókot váltott a családjával. Miután szülei és nővére is távozott, a Tisztelendő Anya megérintette Cerise vállát, átölelte, és elbúcsúzott tőle.

– Itt most elválnak útjaink, leányom. Hiányozni fogsz, annak ellenére, hogy borzasztóan összezavartál.

– Egyszer biztosan visszajövök, úrnő.

A Tisztelendő Anya megrázta a fejét.

– Nem tudom, hol ér véget az utad, csak azt, hogy soha nem térsz vissza ebbe a templomba.

Cerise úgy döntött, inkább nem mutat rá, hányszor tévedett már a Tisztelendő Anya az ő útját illetően. A jövő megváltozhat. Hinnie kell abban, hogy hazajöhet a templomába. Bármely más lehetőség túl ijesztő.

– Ne feledd, leányom, a nyugalom és az együttérzés vezet majd téged! Ne félj! Tartsd életben a látomást, még akkor is, ha ez azt jelenti, nem beszélhetsz róla! – mondta a Tisztelendő Anya, és a mennyezetre, az élénk falfestményekre nézett. – Az istennőnek tervei vannak veled, Cerise.

Amikor Cerise felnézett, tekintete Shiera arcának dühös oldalára esett. Az istennő egyik szeme lángolt, felső ajka felhúzódott, kilátszott halálos metszőfoga. Hideg borzongás futott végig a lány gerincén. Nem volt kétsége afelől, hogy az istennő átirányította az útját.

De vajon a lényének melyik oldala tervezte meg ezt a kudarctétét?